

der en hel Bunke Punkter, som vistnok ikke vil give Anledning til lange Diskussioner, og om hvilke man er enig fra alle Sider. Diskussionen her i Salen har derfor ogsaa væsentlig drejet sig om nogle ganske enkelte Afsnit af det paagældende Lovforslag. Jeg skal her gøre nogle faa Bemærkninger om enkelte af disse Punkter, Bemærkninger, som for en Del vil falde sammen med de Bemærkninger, som allerede er fremkommet fra de andre ærede Medlemmer, som har haft Ordet.

Hvad angaar Søndre Landsret, maa jeg sige, at jeg finder den nuværende Ordning uholdbar, men jeg kan ikke skjule, at jeg tror, at den af Ministeren foreslaaede Ordning vil være om muligt endnu mere uholdbar. Den vil neppe skabe Tilfredshed hos nogen af de interesserede, og jeg synes nærmest, den kan betegnes som i det hele og store irrationel.

Det Spørgsmaal, som stærkest har taget den offentlige Interesse fangen, er Spørgsmaalet om den offentlige Votering i Højesteret. Efter at Højesteret i en Aarrække har haft Mulighed for at votere offentligt uden at benytte denne Adgang, maa der dog, naar det først er vedtaget, at den offentlige Votering skal falde væk, være ganske væsentlige Aarsager til Stede, hvis man atter skulde indføre den offentlige Votering. Som Sagfører maa jeg rent personlig være interesseret i offentlig Votering i Højesteret, og det er jo en kendt Sag, at indenfor Sagførerkredse er der Stemning derfor, fordi denne Votering kan være af Betydning for Sagførerne til at faa at vide, hvorledes hver enkelt Højesteretsdommer har set paa de foreliggende Spørgsmaal. Jeg finder dog, at denne mere private Sagførerinteresse bør træde tilbage, naar Landets højeste Domstol saa enstemmigt, som Tilfældet er, erklærer sig afgjort og bestemt imod den offentlige Votering. Det vilde utvivlsomt være en uheldig Sikksak-Kurs nu at komme til en offentlig Votering, som man aldrig har gjort Brug af og definitivt har afskaffet for kort Tid siden. Jeg synes, det er overmaade betegnende, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen, havde en vis Fornemmelse af, at man vilde være i Stand til at hæfte Etiketten „Slagord“ paa de Argumenter, som er blevet benyttet af den Mand, der ivrigt

har talt den offentlige Voterings Sag, Professor Munch-Petersen. Jeg kan ikke se andet end en ren Frase i hans Udtalelser om, at den offentlige Votering skulde være nødvendig af Hensyn til den Evne, Offentligheden har til at hidføre Klarhed, Renhed og Sundhed og til at skabe Tillid til den paagældende Institution og dens Virken. Jeg kunde tænke mig, at den offentlige Votering vilde give Anledning til overmaade uheldige Forhold, den vilde give Anledning til en hel Række Diskussioner i Bladene, hver Gang der var faldet en Højesteretsdom, til mere eller mindre misvisende Referater af de enkelte Højesteretsdommers Stilling og til en hel Række Kommentarer til disses Virken og Kvalifikationer. Jeg tror kort sagt, at med den Behandling af Retssager, som vi normalt finder i Pressen, in mente maa vi være overmaade bange for, at den offentlige Votering vil give Anledning til meget beklagelige Ting. Jeg kunde oven i Købet tænke mig — saaledes som det ogsaa er fremhævet fra Højesterets Side — at der kunde være Tilfælde, i hvilke de enkelte Dommers Uafhængighed og derigennem den højeste Domstols Uafhængighed kunde blive sat alvorligt paa Prøve, hvis offentlig Votering bliver til Virkelighed. Lad os f. Eks. tage den for nylig meget kommenterede Dom om den russiske Kirke. Det kunde meget vel tænkes, hvis en saadan Dom blev afsagt i — skal vi sige — et lidt uroligt Øjeblik, at det vilde være ret uheldigt for de Højesteretsdommere, som ikke sympatiserede i særlig Grad med — lad mig sige: kommunistiske Tendenser, om deres Argumenter i denne Sag skulde krammes ud for Offentligheden. Jeg mener derfor, at man absolut bør følge Landets højeste Domstol og uden Hensyn til de specielle Sagførerinteresser bibeholde den nuværende Ordning og ikke indføre den offentlige Votering. De Argumenter, der er fremført fra anden Side, er, som jeg før sagde, i Virkeligheden i alt væsentligt Slagord og intet andet.

Det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz har vistnok allerede talt om det uheldige i de mange Interviews af Politiaffessorer og andre Embedsmænd, som vi har set i Bladene, og i dette Spørgsmaal: Behandlingen i Pressen af Domme og Retssager, vil jeg gerne slutte mig til de Udtalelser, der fremkom fra dette ærede